

Arrest

nr. 223 041 van 21 juni 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DE TROYER
Rue Charles Lamquet 155/101
5100 JAMBES**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 9 november 2018 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 september 2018 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2019.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat C. DE TROYER verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden, via een op 9 november 2017 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 27 september 2018 de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 11 oktober 2018 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om de machtiging tot verblijf die op datum van 9.11.2017 werd ingediend en op data van 19.02.2018 en 12.03.2018 werd geactualiseerd door:

[C.Y.] [...]

[C.O.] [...]

Wettelijke vertegenwoordigers van:

[B.S.] [...]

[C.S.] [...]

Nationaliteit: Ukraine

Adres: (...)

In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 december 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfsplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste asielaanvraag werd afgesloten op 10.12.2015 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingebevestigingen en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingebevestigingen. Hun laatste asielpcedure werd afgesloten op 14.09.2018 met een beslissing niet-ontvankelijkheid asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De duur van de procedures – namelijk één jaar en drie maanden voor de eerste, één jaar en iets meer dan vijf maanden voor de tweede en twee en halve maand voor de laatste – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89982 van 02.10.2000)

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor vervolging en opsluiting indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die beweringen kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op z'n minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor vervolging en opsluiting volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielpcedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettig bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Betrokkenen beroepen zich op artikel 8 EVRM en hun recht op een privé-en gezinsleven. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De

verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Allereerst stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat zij nog familieleden hebben in België. Uit het administratief dossier blijkt dat minstens mevrouw nog familieleden heeft in Oekraïne waar ze regelmatig contact mee heeft. Ter staving van hun in België opgebouwde sociale banden leggen betrokkenen 6 getuigenverklaringen voor [...] en een petitie ondertekend door twintig personen. Echter, uit geen van de voorgelegde getuigenverklaringen blijkt dat het gaat om diepgaande persoonlijke relaties. Ook de voorgelegde petitie kan niet aanvaard worden als bewijs van diepgaande persoonlijke betrokkenheid. Een dergelijke petitie drukt eerder de maatschappelijke betrokken[...]heid van de ondertekenaars aan dan hun diepgaande persoonlijk banden met betrokkenen. We stellen dus vast dat betrokkenen onvoldoende aantonen dat hun netwerk van sociale en affectieve banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een effectieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014. nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkenen beroepen zich op de actuele situatie in het oosten van Oekraïne waar een ernstige conflictsituatie heerst waardoor een terugkeer voor hen onmogelijk zou zijn. Echter, uit de beslissing van het CGVS d.d.14.09.2018 blijkt dat "duidelijk kan worden vastgesteld dat de actuele situatie in Odessa, waarvan u afkomstig bent, op geen enkele wijze beschouwd kan worden als een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging (...). (...) is erop het grondgebied van de Oekraïne buiten de Donbas en de Krim immers géén sprake van militaire confrontaties of gevechtshandelingen, noch van een bezetting door niet-regeringsgebonden groeperingen." Betrokkenen voegen bij huidige aanvraag 9b1s geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedures naar voren brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties.

De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek tot verblijfsmachtiging wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun jongste dochter geboren is in België. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat hun kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kind plaatsvond in precair verblijf en dat haar opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van hun kind toch zo normaal mogelijk te laten verlopen.

Wat betreft het voorgelegde psychologische advies d.d. 10.02.2018 met betrekking tot de gezondheidstoestand van mevrouw, stellen we vast dat dit element een verwijdering niet verhindert daar immers nergens sprake van is dat reizen expliciet afgeraden zou worden. Bovendien stellen we vast dat betrokkene, op basis van dezelfde medische problematiek, een aanvraag 9ter indiende op 13.12.2017 die ongegrond werd afgesloten op datum van 11.06.2018. de ingeroepen medische elementen werden

aldus reeds en gronde onderzocht door de bevoegde dienst maar niet weerhouden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkenen al meer dan drie jaar in België zouden verblijven, dat hun dochter lid zou zijn van een sportclub, dat mijnheer Frans zou leren, dat mevrouw haar Frans continue zou oefenen en reeds verschillende deelcertificaten behaalde, dat zij beschikbaar zou zijn voor de arbeidsmarkt, dat ze snel tewerkgesteld zou worden, dat zij volledig geïntegreerd zouden zijn, dat zij veel vrienden en kennissen zouden hebben, dat zij een meerwaarde zouden betekenen op socio-economisch vlak en dat zij een bewijs van inschrijving voor hun dochter in ritmische gymnastiek voorleggen evenals een deelcertificaat Frans voor mijnheer en mevrouw, attesten van deelname en aanwezigheid aan verschillende opleidingen voor mevrouw, verschillende getuigenverklaringen, een petitie en een 'fiche stagiaire' van het Europees Sociaal Fonds) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf dd. 04.01.2017 door betrokkene ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 [...] en gezien de asielaanvraag dd. 23.06.2016 van betrokkenen op genoemde datum in behandeling was, werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure gekozen/bepaald werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4 § 3 van de wet van 15 december 1980)."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 9 en 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het beginsel van behoorlijk bestuur en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verschaffen de volgende toelichting:

"De integratie van verzoekers

Overwegende dat verzoekers hun goede integratie in België hadden ingeroepen, met indiening van getuigenissen en andere bewijsstukken.

Dat tegenpartij in de bestreden beslissing de goede integratie van verzoekers niet betwist.

Dat zij echter van mening is dat hiermee geen rekening kan worden houden omdat deze elementen verband houden met de grond van de aanvraag en niet met de ontvankelijkheid.

Dat eenzelfde element nochtans ingeroepen kan worden, zowel op het niveau van de uitzonderlijke omstandigheden als op het niveau van de grond van de aanvraag tot machtiging tot verblijf.

Dat tegenpartij geen reden had om de integratie van verzoekers, die trouwens niet wordt betwist, niet als buitengewone omstandigheid te onderzoeken.

Dat verzoekers thans onkundig zijn van de redenen waarom dit argument werd afgewezen.

Dat de bestreden beslissing in dit verband niet behoorlijk gemotiveerd is.

Dat, hoewel tegenpartij inderdaad over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt betreffende het onderzoek van de aanvraag tot machtiging tot verblijf, zij echter het geheel van de door verzoeker ingeroepen argumenten moet onderzoeken.

Dat tegenpartij alleen maar meldt dat de door kennissen en verwanten van verzoekers ondertekende petitie geenszins een affectieve gehechtheid met verzoekers weerspiegelt.

Dat tegenpartij zich een dergelijke uitspraak veroorlooft op grond van een loutere subjectieve beoordeling.

Dat uit de petitie niet blijkt dat het om gewone kennissen gaat die geen enkele band met verzoekers hebben.

Dat deze petitie integendeel bevestigt dat verzoekers door de Belgische bevolking gewaardeerd worden, dat zij in de Belgische maatschappij volledig geïntegreerd zijn en dat zij met deze personen nauwe banden hebben.

Dat verzoekers zo, bij het lezen van de motivatie, niet weten om welke echte gronden hun integratie in de Belgische bevolking, die niet wordt betwist, het toekennen van een verblijfsrecht niet kan rechtvaardigen.

Dat deze Rechtsmacht reeds velde dat « Force est toutefois de constater que cette motivation ne peut être considérée comme suffisante, dès lors qu'elle ne permet nullement de comprendre la raison pour laquelle, dans le cas d'espèce, la partie défenderesse estime que, à tout le moins, la durée du séjour du requérant n'est pas de nature à lui permettre d'obtenir une autorisation de séjour. L'absence d'exigence de l'explicitation des motifs de la décision attaquée ne saurait être invoquée à cet égard, dans la mesure où le motif susmentionné ne semble être qu'une position de principe de la partie défenderesse, déduite d'un arrêt du Conseil d'Etat, sans aucune appréciation d'un élément particulier de la situation du requérant, invoqué dans sa demande » (arrêt du 30 mars 2012, n° 78 493). Dat desbetreffend argument van tegenpartij dus niet aangezien kan worden als een geschikte en individuele motivering.

Dat het middel oprecht is.

De scholarisatie van de kinderen van verzoekers.

Overwegende dat de kinderen van verzoekers school lopen.

Dat zij de Franse taal als hun moedertaal aanzien.

Dat tegenpartij van mening is dat de scholarisatie van deze kinderen geen uitzonderlijke omstandigheid kan vormen om reden dat niet wordt aangetoond dat zij hun scholarisatie in OEKRAINE niet zouden kunnen vervolgen en dat zij toch geen gespecialiseerde opleiding nodig hebben.

Dat het echter niet noodzakelijk is dat een kind een gespecialiseerde opleiding nodig heeft opdat zijn scholarisatie een uitzonderlijke omstandigheid zou vormen.

Dat dit een restrictieve interpretatie van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 vormt.

Dat de Raad van State in 2001 velde dat « l'obligation d'interrompre une année scolaire pourrait constituer une circonstance susceptible de rendre particulièrement difficile leur retour dans leur pays d'origine » (R.S., arrest nr. 93.760 dd. 06 maart 2001, R.D.E. n° 113, p. 217).

Dat tegenpartij met de situatie van de kinderen in OEKRAINE rekening moest houden.

Dat zo wordt erkend dat hoewel het kind, theoretisch in OEKRAINE het school kan lopen, het onderwijssysteem er werkelijk probleem is : "l'accès aux écoles s'avère notamment semé d'embûches dans les régions rurales en raison du manque d'infrastructures ».

Dat daarenboven « le nombre d'établissements préscolaires est en constante diminution et ne permet alors qu'à 61% des enfants d'y accéder. Enfin, les infrastructures prévues pour la scolarité sont dénuées et de mauvaise qualité ».

Dat verzoekers in geval van terugkeer naar OEKRAINE ook bezorgd zijn voor de toekomst en het welzijn van hun kinderen.

Dat de organisatie HUMANIUM inderdaad stelt dat de armoede in OEKRAINE ook een impact heeft op de situatie van de kinderen en het genot van hun rechten.

Dat zij ook de aandacht trekt op het feit dat de medische kosten zeer hoog zijn, zodat alle kinderen niet over de nodige zorgen genieten.

Dat HUMANIUM in dit verband verontrustend is wat betreft het milieu in OEKRAINE, dat niet als gezond kan worden beschouwd : de ramp in Tsjernobyl heeft nog steeds ernstige gevolgen op de gezondheid van de kinderen.

Dat zij nochtans eraan herinnert dat de kinderen het recht hebben om in een gezonde omgeving groot te worden.

Dat deze omstandigheden een zelfs tijdelijke terugkeer naar OEKRAINE beletten.

Dat het middel oprecht is.

De situatie in OEKRAINE en de vrees van verzoekers

Overwegende dat verzoekers de aandacht van tegenpartij vestigden op het feit dat zij in geval van terugkeer naar OEKRAINE vrezen mishandeld te worden.

Dat zij inderdaad belangrijke problemen ondervonden waardoor zij bedreigd en mishandeld werden.

Dat tegenpartij zich in dit verband verschuilt achter de uitkomst van de asielprocedure om dit argument af te wijzen, om reden dat het CGVS en de RvV hun asielaanvraag reeds onderzochten en van mening waren dat hun vrees ongegrond was.

Dat tegenpartij de asielprocedure op grond van het Verdrag van Geneve van 1951 en de procedure tot machtiging tot verblijf op grond van de wet van 15 december 1980 volledig door elkaar lijkt te halen.

Dat tegenpartij niet alleen maar de uitkomst van de asielprocedure mag inroepen om de aanvraag tot machtiging tot verblijf van verzoekers te verwerpen, voor zover deze twee procedures zich op verschillende criteria gronden.

Dat een element dat als onvoldoende werd beschouwd om het vluchtelingenstatuut aan een vreemdeling toe te kennen echter een buitengewone omstandigheid kan vormen in de zin van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, en dat, indien dit niet het geval is, tegenpartij zich hierover dient uit te leggen.

Dat deze uitleg in huidig geval echter ontbreekt.

Dat verzoekers eraan herinnerden dat in het kader van de asielprocedure, noch de DV, noch het CGVS het feit dat de familie in het westen van OEKRAINE woonde, waar een militair conflict heerst, in twijfel hadden getrokken.

Dat tegenpartij de twee procedures weer door elkaar haalt.

Dat hoewel de actuele situatie in Donbass volgens het CGVS de toekenning van het vluchtelingenstatuut of het statuut van subsidiaire bescherming niet rechtvaardigt, deze echter een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis kan vormen.

Dat tegenpartij zich dus niet achter de asielprocedures van verzoekers kan verschuilen.

Dat het middel oprecht is.

De gezondheidstoestand van verzoekster

Overwegende dat verzoekster uitlegde dat zij aan ernstige psychologische problemen lijdt.

Dat tegenpartij het bestaan van deze problemen niet in twijfel trekt.

Dat zij echter preciseert dat de geneesheer van verzoekster niet acht dat zij niet zou kunnen reizen.

Dat zij echter geen rekening houdt met het oorzakelijk verband tussen de psychologische problemen en haar land van herkomst.

Dat haar psycholoog nochtans duidelijk stelt : "retourner dans le pays ne ferait que renforcer sa fragilité psychique ».

Dat zij inderdaad aan een posttraumatisch syndroom lijdt, dat voortvloeit uit het geweld waarvan zij in haar land van herkomst het slachtoffer is geweest.

Dat tegenpartij zich in ieder geval verschuilt achter de door haar getroffen beslissing wat betreft de procedure 9bis ingediend door verzoeker.

Dat zij echter preciseert dat een beroep voor de RvV werd ingediend en dat dit beroep thans steeds aanhangig is.

Dat tegenpartij nogmaals niet behoorlijk uitlegt om welke reden de posttraumatische stress van verzoekster geen buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9 bis kan vormen."

3.2.1. Er dient te worden opgemerkt dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door verzoekers aangehaalde elementen geen aanleiding geven tot de vaststelling dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoekers aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Alle door verzoekers aangebrachte gegevens worden hierbij, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in de bestreden beslissing besproken. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

De verwijzing van verzoekers naar een arrest waarin de Raad een uitspraak deed omtrent de motivering van een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf als ongegrond werd afgewezen is in casu, nu verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf als onontvankelijk wordt afgewezen en er dus een ander toetsingscriterium van toepassing is, niet relevant en doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. Waar verzoekers te kennen geven niet akkoord te gaan met de motieven die zijn opgenomen in de bestreden beslissing voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekers beschikken over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoekers aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

In wat kan worden beschouwd als een eerste onderdeel van hun middel betogen verzoekers dat zij niet akkoord gaan met de wijze waarop verweerder de gegevens die aantonen dat zij geïntegreerd zijn beoordeelde en dat verweerder onterecht aangaf dat elementen die betrekking hebben op het lang verblijf en de integratie niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard, aangezien ze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag.

De Raad kan slechts benadrukken dat een goede integratie en meer specifiek de kennis van een landstaal en de aanwezigheid van vrienden en kennissen op wie een beroep kan worden gedaan om overtuigingsstukken over te maken, het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure enkel eenvoudiger kan maken. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om de gegevens die wijzen op een integratie in regel niet te beschouwen als elementen die wijzen op het bestaan van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (RvS

24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 26 september 2008, nr. 186.535; RvS 20 oktober 2008, nr. 187.162). De stelling van verweerder dat de door verzoekers aangevoerde verblijfstermijn en integratie niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen worden weerhouden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoekers tonen, door erop te wijzen dat er elementen zijn die zowel voor de beoordeling van het bestaan van buitengewone omstandigheden als voor de beoordeling van de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf dienstig kunnen zijn, niet aan dat verweerder in voorliggende zaak verkeerdelijk besloot dat de aangevoerde elementen inzake het lang verblijf en de integratie enkel relevant zijn bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag.

Het betoog van verzoekers dat uit de door hen aangebrachte petitie blijkt dat zij worden gewaardeerd door de Belgische bevolking en dat zij volledig geïntegreerd zijn – wat door verweerder in se niet wordt betwist – laat op zich niet toe te concluderen dat verweerder een incorrecte invulling gaf aan het begrip buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers tonen ook niet aan dat verweerder *“het geheel”* van de door hen aangebrachte gegevens niet zou hebben onderzocht. Zoals reeds gesteld blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat verweerder voor elk element dat verzoekers aanvoerden heeft uiteengezet waarom het niet wordt aanvaard als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

In een tweede onderdeel van hun middel benadrukken verzoekers dat hun kinderen, die volgens hen de Franse taal als moedertaal beschouwen, in België naar school gaan. Verweerder heeft evenwel overwogen dat feit dat het oudste kind van verzoekers in België naar school gaat geen buitengewone omstandigheid is daar dit kind geen gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur behoeft. Het is niet kennelijk onredelijk om, in het geval een kind geen nood heeft aan een speciale omkadering, te oordelen dat het feit dat dit kind naar school gaat in België niet kan worden aanvaard als een gegeven waaruit zou dienen te worden afgeleid dat het voor het gezin waartoe dit kind behoort zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post. Dit ongeacht de taal die dit kind als moedertaal zou beschouwen. In voorliggende zaak dient daarenboven te worden vastgesteld dat het oudste kind van verzoekers bijna zeven jaar oud was toen het naar België kwam, zodat niet kan worden aangenomen dat het enkel de Franse taal machtig is. Verzoekers hebben daarnaast in hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet aangevoerd dat hun jongste kind, dat toen nog geen twee jaar oud was, naar school zou gaan of dat de talenkennis van dit kind een buitengewone omstandigheid zou uitmaken. Hun betoog omtrent gegevens die zij niet aanvoerden als een buitengewone omstandigheid laat de Raad niet toe te concluderen dat verweerder enige onwettigheid beging.

Verzoekers lichten toe dat de Raad van State in een arrest reeds stelde dat de verplichting om een schooljaar te onderbreken een buitengewone omstandigheid kan uitmaken. De Raad dient aan te geven dat verzoekers in hun aanvraag om machtiging tot verblijf evenwel niet hebben aangevoerd dat zij geen verblijfsmachtiging via de reguliere procedure konden aanvragen omdat dit zou impliceren dat hun dochter dan een schooljaar zou dienen te onderbreken. Er lag ook geen enkel stuk voor waaruit zou kunnen worden afgeleid dat indien verzoekers zouden terugkeren naar hun land van herkomst het niet mogelijk zou zijn om hun dochter het schooljaar te laten verderzetten in een school in hun land van herkomst. Er kan dan ook niet worden gesteld dat verweerder kennelijk onredelijk optrad.

In zoverre verzoekers nog aanvoeren dat er in rurale gebieden in Oekraïne een probleem is wat betreft schoolinfrastructuur, dat er te weinig plaatsen zijn in de voorschoolse structuren en dat de bestaande infrastructuur verouderd en van slechte kwaliteit is, dient opnieuw te worden gesteld dat verzoekers – die verklaarden afkomstig te zijn uit een stad en dus niet uit ruraal gebied en die een stuk voorleggen waarin kan worden gelezen dat de overgrote meerderheid van de kinderen in Oekraïne naar school gaat – deze problematiek niet hebben aangevoerd in hun aanvraag om machtiging tot verblijf en dat verweerder, bij het onderzoek naar al dan niet het bestaan van een buitengewone omstandigheid, slechts de door de aanvragers aangevoerde gegevens dient te onderzoeken. Om dezelfde reden is het

betoog van verzoekers omtrent de armoede, de prijs van gezondheidszorg en de gevolgen van de kernramp in Tsjernobyl niet dienstig.

Verzoekers stellen in een derde onderdeel van hun middel dat in aanmerking dient te worden genomen dat zij bij een terugkeer naar Oekraïne vrezen te worden mishandeld. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder rekening hield met de vrees die verzoekers stelden te hebben. Verweerder heeft uiteengezet dat verzoekers geen stukken voegden die hun verklaring konden onderbouwen. Hij heeft tevens aangegeven dat zij geen nieuwe elementen aanbrachten en dat hun relaas reeds werd onderzocht in het raam van een verzoek om internationale bescherming, zodat er geen redenen zijn om de aangevoerde problematiek anders te beoordelen. Verzoekers stellen dat bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming andere criteria spelen dan bij de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf. Zij tonen hiermee echter niet aan dat verweerder incorrect of kennelijk onredelijk optrad door verklaringen die niet toelieten te besluiten dat zij in hun land van herkomst een reëel risico lopen om te worden vervolgd, om te worden gedood of om te worden onderworpen aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen niet te aanvaarden om het bestaan van een buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, vast te stellen. De toelichting van verzoekers dat zij voorheen woonden in het deel van Oekraïne waar er een militair conflict bestaat leidt niet tot een andere conclusie. Tijdens de beoordeling van hun verzoek om internationale bescherming werd namelijk ook vastgesteld dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat verzoekers zich niet kunnen vestigen buiten het gebied waar het militair conflict zich afspeelt en werd opgemerkt dat verzoeker afkomstig is van Lvov, in het westen van Oekraïne. Er wordt niet aannemelijk gemaakt dat verweerder een dienstig gegeven buiten beschouwing heeft gelaten of kennelijk onredelijk optrad door inzake de door verzoekers aangevoerde veiligheidsproblemen in hun land van herkomst te verwijzen naar de vaststellingen die eerder reeds werden gedaan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en door de Raad.

Ten overvloede dient te worden geduurd dat verzoekers tevens lijken te vergeten dat zij, gelet op artikel 9bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, elementen die zij reeds aanhaalden ter ondersteuning van een verzoek om internationale bescherming en die werden verworpen door de asiendiensten niet op ontvankelijke wijze kunnen aanvoeren ter staving van het bestaan van een buitengewone omstandigheid, tenzij het zou gaan om elementen die werden verworpen omdat ze vreemd zijn aan de in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voorziene criteria of omdat de beoordeling van deze elementen niet behoort tot de bevoegdheid van de asielinstanties, zodat zij in casu hoe dan ook niet kunnen voorhouden dat verweerder de gegevens die zij reeds aanvoerden bij hun verzoek om internationale bescherming opnieuw zou dienen te beoordelen bij het onderzoek van de ontvankelijkheid van een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd.

In een laatste onderdeel van hun middel stellen verzoekers niet akkoord te gaan met de beoordeling van de medische problemen van verzoekster.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gemotiveerd aangaande de aangevoerde gezondheidstoestand van verzoekster, die aangaf omwille van psychische problemen niet te kunnen terugkeren naar Oekraïne. Verweerder oordeelde dat deze gezondheidsproblematiek geen belemmering vormt voor een terugkeer naar het land van herkomst daar nergens expliciet wordt gesteld dat reizen wordt afgeraden. Verder wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoekster op basis van dezelfde medische problematiek, op 13 december 2017, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende, dat deze aanvraag op 11 juni 2018 als ongegrond werd afgewezen en deze medische problematiek derhalve niet kan worden aanvaard als buitengewone omstandigheid. Dit standpunt is conform artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet, waarin is bepaald dat elementen die werden ingeroepen in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Verzoekers' nadere betoog dat in het door hen voorgelegde attest van een psycholoog wordt vermeld dat een terugkeer naar het land van herkomst verzoeksters psychische kwetsbaarheid kan vergroten is, gezien het voorgaande, niet dienstig.

In de mate dat verzoekers erop wijzen dat zij een beroep instelden tegen de beslissing van 11 juni 2018 waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen als ongegrond werd afgewezen kan het volstaan op te merken dat dit niets afdoet aan het feit dat de wetgever heeft bepaald dat elementen die werden ingeroepen in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond

van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

3.2.3. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet werd niet toegepast en er blijkt ook niet dat deze bepaling van toepassing is. Tot een schending van artikel 9 van de Vreemdelingenwet kan dan ook niet worden besloten.

3.2.4. Het loutere feit dat verzoekers' aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd als onontvankelijk wordt afgewezen – een beslissing die verzoekers op zich ook niet verplicht zich te begeven naar een regio die zij als gevaarlijk beschouwen – laat de Raad niet toe te concluderen dat zij dreigen te worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Verzoekers tonen met hun uiteenzetting geen schending van artikel 3 van het EVRM aan.

3.2.5. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet worden gesteld dat de bestreden beslissing geen einde stelt aan enig bestaand verblijfsrecht en dat uit deze verdragsbepaling geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoekers maken ook niet aannemelijk dat zij enkel in België een gezinsleven kunnen hebben en dat een gezinsleven in hun land van herkomst of elders niet mogelijk is. Verzoekers, die nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werden toegelaten of gemachtigd en die slechts in het raam van de behandeling van een aantal aanvragen om toekenning van een internationale beschermingsstatus of machtiging tot verblijf in het Rijk konden verblijven, tonen ook niet aan dat door de bestreden beslissing enig aspect van hun privéleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM in het gedrang komt. In deze omstandigheden kan de Raad niet besluiten dat er op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die hem zou verhinderen de bestreden beslissing te nemen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

3.2.6. De beschouwingen van verzoekers laten de Raad evenmin toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend negentien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK